

The Grasshopper Story

Marsha Dunn Klein

Aș vrea să împărtășesc o poveste din familie care m-a ajutat să înțeleg cum poate o persoană să simtă îngrijorare, teamă când încearcă o mâncare nouă.

Când fii mei aveau zece și treisprezece ani, ne-am dus în Oaxaca, Mexic, să studiem limba spaniolă pentru o lună, într-un program de schimb cultural. Am trăit și am mâncat alături de o familie locală. Am fost serviți cu mâncare absolut delicioasă toată luna, dar, în ultima zi, gazda noastră a mers la piață (Mercado) și a adus acasă o surpriză. „Ce este?”, am întrebat în spaniola noastră ce abia începuse să se formeze. Răspunsul ei a fost „chapulinas”. Din cauză că doamna nu știa să traducă în engleză, a trebuit să căutăm cuvântul în dicționarul nostru de Spaniolă, Cuvântul însemna *lăcuste*, ...da, ati auzit bine, *lăcuste*.

Voiam să fim politicoși. Voiam să apreciem surpriza noastră, dar,,, lăcuste??! Chiar?!. Așa că, din cauză că ai mei copii mă priveau ca și cum ar spune „Mamă, TU ești PRIMA”, am început să le studiez atent. În primul rând, erau moarte. Era un început promițător pentru că citisem la un moment dat că, în unele părți ale lumii, oamenii mănâncă insecte vii. Apoi, era evident că miroseau a usturoi și mie îmi place usturoiul. Însă, în bolul foarte mare cu lăcuste, erau numai *părți: părți de cap, părți de corp, părți de picioare, părți de antene...părți!* Acest lucru începuse să mă îngrijoreze serios. Am întrebat-o pe gazda noastră, „Cum se mănâncă?” Ea ne-a făcut o demonstrație : a întins niște guacamole pe o tortilla și pe deasupra a turnat o mână plină de lăcuste, da, da, o mână plină de părți de lăcuste, după care a îndoit tortilla și a mâncat delicata!

Toți ochii erau pe mine acum. Era rândul meu să mănânc lăcuste.

Am luat o tortilla, care îmi place, și am pus MULT guacamole. După aceea, încercând să par foarte curajoasă, am luat o foarte mica „parte” cu vârful degetelor, am pus-o pe grămada de guacamole, am îndoit-o și am mâncat-o. În gură a simțit ca un crăntănit, dar mă așteptam la asta pentru că avusesem aceeași senzație când am luat bucățile între degete. Toată lumea a chicotit, dar eu eram mândră că nu am reacționat ca și cum aș vărsa și ca nu m-am făcut de râs. Dar *încercarea* nu se terminase. Aceasta nu era doar o gustare mica pentru *familia gringo*, era PRÂNZUL. Deci, pe la a patra lăcustă, încă aveam mult guacamole, dar și o grămăjoară întreagă de *părți*. Nu avea un gust anume, rău sau bun, căci grămezile generoase de guacamole dominau aroma, dar cu toate că aveam gura plină simțeam foarte bine senzația de crocant și crăntănit. Toți am trecut prin această experiență cu mult haz și multe fotografii.

Mai târziu am realizat că experimentasem teama de a încerca un aliment, și, în mod firesc, am făcut lucrurile pe care le facem când vrem să îi ajutăm pe micii noștri prieteni. Mai întâi *m-am uitat* la mâncarea nouă și am întrebat despre aceasta. *Am mirosit-o* și am reușit să o asociez cu un miros care deja îmi plăcea (usturoi). *Am privit* cum altcineva a mâncat-o. *Am pipăit-o* cu degetele cât o preparam. A trebuit să o încerc *în ritmul meu*, cu mult guacamole și tortilla la început, pentru a ascunde gustul și textura care mă îngrijorau. Am adăugat încă puțin din mâncarea ce îmi provoca teamă, *m-am servit singură*, în ritmul meu. Îmi era foarte clar că, dacă altcineva ar fi pus o grămadă de lăcuste într-o lingură și ar fi încercat să MĂ HRĂNEASCĂ, aș fi avut gag sau chiar aș fi vomitat

și ar fi fost până la urmă o experiență foarte neplăcută.

Pentru că am putut să merg în propriul meu ritm, am avut o experiență plăcută în final (deși lăcustele s-ar putea să nu ajungă niciodată pe lista mea de mâncăruri preferate!).

Trebuie să respectăm teama când copiii sunt anxioși în legătură cu încercarea mâncărilor noi. E nevoie, înainte de a le oferi, să îi ajutăm să învețe ceva despre alimentele noi, lăsându-i să ne observe pe noi mâncând, lăsându-i să exploreze mîncarea nouă cu toate simțurile lor și obligatoriu în ritmul lor.

Să le aducem tot timpul aminte părinților ce au copii care se tem să încerce mâncăruri noi că

trebuie să considere fiecare nou aliment ca fiind o lăcustă și să facă în așa fel încât experiența să fie cât mai ușoară și mai plăcută pentru copil. Dragi părinți, gândiți-vă că *orice aliment* poate fi o *lăcustă* pentru copilul care se teme de mâncărurile noi.

© Get Permission 2019